

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 15.570 van 3 september 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bhutaanse nationaliteit te zijn, op 28 april 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 april 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juli 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. LOWYCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. VAN DE VOORDE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 14 februari 2008 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 11 april 2008 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.
2. Het asielrelaas wordt als volgt weergegeven in de bestreden beslissing: *“U verklaarde over de Bhutanese nationaliteit te beschikken, tot de Lhotshampa-bevolkingsgroep te behoren en afkomstig te zijn uit het dorp Bhote in “block” Phuentsholing, district Phuentsholing. Op 28/01/1979, op zestienjarige leeftijd, ging u in dienst bij het Bhutanese leger. Op 18/01/1986 stapte u er uit. U werd vleeshandelaar tussen Phuentsholing en de Bhutanese hoofdstad Thimpu. Tussen 1990 en 1994 bespioneerde u voor de overheid de Lhotshampa's en één van hen partijen, de “Bhutan People's Party” (BPP). U gaf de informatie door aan Sonam Toge, een*

gepensioneerde militair. In 2004 werd u, omdat u uw echtgenote op haar sterfbed had beloofd u in te zetten voor de Lhotshampa's, lid van de BPP. U bezorgde in Thimpu vooral informatie, brieven en mondeling, over meetings en manifestaties van de BPP aan andere BPP-leden. Op 06/01/2003 was u met vier andere BPP-leden in het Tashi-hotel in Thimpu. Terwijl u naar het toilet was werden de vier gearresteerd. U merkte ook Bal Bahadur K.C. op. Hij is een BPP-lid dat ook informatie verstrekke aan Sonam Toge. Omdat u vreesde gearresteerd te worden of door de BPP vermoord te worden vluchtte u naar India. In India vernam u via de broer van uw schoonzuster dat uw huis door de autoriteiten was aangeslagen. Van 18/01/2008 tot 23/01/2008 verbleef u bij uw schoonzuster in Dalsing Pada in India. Toen trok u naar Delhi, India waar u op 25/01/2008 aankwam. U verliet India per vliegtuig op 12.02.2008 en arriveerde de volgende dag in Frankfurt. Op 14/02/2008 arriveerde u in België. Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: een betaalboekje van het leger en vier foto's."

3. De feiten worden door de verzoekende partij bevestigd.

Ten gronde.

Nopens de status van vluchteling.

2. Als eerste middel roept verzoeker in *"Schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag van Genève betreffende de Vluchtelingen en de Staatlozen ondertekend op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, B.S. 4 oktober 1953; Schending van artikelen 48 en 48/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980; Schending van het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel; Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur."*
3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007; R.v.St. nr. 154.954, 14 februari 2006). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen (R.v.St., nr. 82.301, 20 september 1999). In casu blijkt dat de Commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op de algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken (R.v.St., nr. 123.728 van 1 oktober 2003). Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekende partij op het Commissariaat-generaal werd gehoord en hij bijgestaan kon worden door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze. Tijdens het interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en nieuwe en/of aanvullende stukken neer te leggen in aanwezigheid van een tolk die de Nepalese taal machtig is. Uit het hieronder vermelde blijkt dat niet kan worden weerhouden dat het CGVS willekeurig of onzorgvuldig is tewerk gegaan en dat de bestreden beslissing steunt op een grondig onderzoek van de elementen aangebracht door verzoeker en gedragen wordt door feiten en verklaringen afgelegd tijdens de verhoren.
4. Inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over volheid van

rechtsmacht, d.w.z. dat de Raad het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en hij als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil, waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming of tot bevestiging van de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen beslissingen ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund (Wetsontwerp nr. 2479/001 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, p. 95). Door de devolutieve werking van het beroep is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

5. De bewijslast ligt in beginsel bij de kandidaat-vluchteling, die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient hij hiervoor een aannemelijke verklaring te geven (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, 1992, nr. 196). De vrees van verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (R.v.St., X, nr. 118.506, 22 april 2003).
6. De bestreden beslissing is in essentie gesteund op verzoekers identiteit en nationaliteit. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker heeft *“als bewijs van zijn nationaliteit voor de commissaris zijn betaalboekje van het Bhutanese leger voorgelegd met originele pasfoto; stempels en vingerafdruk. Uit deze pasfoto en vingerafdruk die aan het boekje gehecht is blijkt wel degelijk dat dit betaalboekje van verzoeker afkomstig is.”*
1. De Raad stelt vast dat dit document niet vergezeld is van een (eensluidend verklaarde) vertaling, en derhalve niet kan blijken welke inhoudelijke identiteitsgegevens in het boekje vermeld worden. Dit klemmt temeer aangezien het verzoekschrift uitdrukkelijk wijst op deze inhoudelijke gegevens, met name waar het stelt *“Op dit uittreksel staat duidelijk vermeld(t) district: Phuentsholing.”* Verzoeker is ondertussen veel ouder geworden en de foto vertoont geen gelijkenis met de foto op het document van Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker toont evenmin aan dat de vingerafdrukken van hem zijn. De documenten aangebracht door verzoeker kunnen niet aan hem verbonden worden.
2. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het betaalboekje zijn persoon aangaat. Documenten zijn slechts een deel uit het dossier en hebben slechts waarde voor zover ze ondersteund worden door coherente en geloofwaardige verklaringen, dat zoals blijkt uit wat volgt, geenszins het geval is.
7. Verzoeker meent dat hij wel de Bhutanese nationaliteit heeft en dat in de bestreden beslissing *“de motivering hiervoor laat echter te wensen over minstens is de vraagstelling subjectief en kan hieruit niet worden afgeleid dat verzoeker de Bhutanese nationaliteit niet zou hebben”*.
1. De Commissaris-generaal wijst er op dat verzoekers kennis van Bhutan *“uitermate gering”* is en hij zijn nationaliteit niet aantoont: *“Zo verklaarde u, volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, verkeerdelijk dat “het block” (Dzongkha “gewog”) Phuentsholing in het district “Phuentsholing” ligt en dat uw district slechts één “block” telt (CGVS p. 8). Volgens deze informatie ligt de block Phuentsholing in*

een ander district, bestaat het district Phuentsholing niet en telt uw district meerdere "blocks" ("gewog"). Bovendien zijn uw verklaringen hierover incoherent. Enerzijds verklaarde u dat er geen block was in uw district (CGVS p. 3) en anderzijds dat uw district één "block" telde, namelijk Phuentsholing (CGVS p. 8). Verder verklaarde u, volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, verkeerdelijk dat het district Chukha aan uw district grenst (CGVS p. 9). Chukha is volgens deze informatie echter het district waartoe Phuentsholing behoort. U wist ook niet wat er in de Lhotshampa-districten, de zuidelijke districten van Bhutan, behalve rijst vaak op plantages wordt gekweekt (CGVS p. 9). U wist evenmin wat een "No Objection Certificate" was (CGVS p. 9) terwijl volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dit document voor tal van zaken belangrijk was in het dagdagelijkse bestaan van de Lhotshampa's. Ook wist u niet welke code u en uw familieleden kregen toebedeeld of in welke categorie jullie werden ondergebracht tijdens de volkstelling van eind de jaren '80, begin de jaren '90 (CGVS p. 10). Volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier was deze categorisering echter bepalend voor het statuut binnen Bhutan van de Lhotshampabevolking. Ook verklaarde u volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier verkeerdelijk dat er geen vast systeem van verplichte arbeid voor de overheid bestaat in Bhutan en u kon niet aangeven hoe dat systeem in de loop van de tijd evolueerde (CGVS p. 10). Tevens dient te worden opgemerkt dat u geen verwanten of kennissen zou hebben die in de Bhutanese vluchtelingenkampen in Nepal verblijven (CGVS p. 9). Volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier kent iedere Bhutanese vluchteling echter mensen die in deze kampen verblijven."

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. Dit is in casu niet het geval. Aangezien verzoeker beweert afkomstig te zijn van Bhutan en er zijn hele leven te hebben gewoond is het niet onredelijk dat de Commissaris-generaal dit toetst aan de hand van kennisvragen inzake zijn land en regio, temeer aangezien hij zijn identiteit niet staft door middel van (deugdelijke) identiteitsdocumenten. Dat "verzoeker niet zou geweten hebben wat een "no objection Certification" was, is volgens hem "niet verwonderlijk gezien dit voornamelijk dienstig is voor de "scholing" en "landbouw" " en verzoeker "geen uitstaans heeft met enige scholing (temeer gelet op zijn leeftijd) noch met de landbouw. Meer, verzoeker heeft tijdens het interview verklaard dat hij geen scholing heeft genoten zodat het niet vreemd moge zijn dat verzoeker van deze zaken niet op de hoogte is. Hij is ten andere aan zijn 16 jaar in het leger gegaan."
3. Uit informatie toegevoegd aan het dossier, en die verzoeker niet weerlegt, blijkt dat de invoering van non-objection-certificates een van de belangrijkste maatregelen was van de overheid naar aanleiding van de demonstraties van de jaren '90 en dat Lhotsampas zonder dergelijk certificaat nog nauwelijks konden deelnemen aan het maatschappelijk leven daar zij dan ontzegd werden van het recht op onderwijs voor hun kinderen, niet voor de overheid konden werken, geen handel meer konden drijven en hun waren in beslag genomen werden, etc. (M. HUTT. "Unbecoming citizens" p.217-218). Verzoeker verklaarde sinds 1986 werkzaam te zijn als vleeshandelaar en dat hij van 1990 tot 1994 de Lhotsampas bespioneerde in opdracht van de overheid. Het is dan ook onmogelijk dat hij in deze hoedanigheid onbekend kon zijn met een non-objection-certificate. Een gebrek aan scholing, noch zijn geringe kennis van de landbouw bieden geen aannemelijke verklaring voor zijn onbekendheid met het

dagelijkse leven van de Lhotsampas, wat temeer klemmt aangezien hij voor de overheid de Lhotsampas zou bespioneerd hebben en derhalve dagelijks geconfronteerd werd met hun beleid aangaande de Lhotsampas en met het leven van deze bevolkingsgroep. Verzoeker toont niet aan voeling te hebben met het dagelijkse leven van de Lhotsampas.

4. Verzoeker meent dat zijn gebrekkige geografische en aardrijkskundige kennis van Bhutan niet aantoon *“dat hij de nationaliteit van dit land niet zou bezitten. Bovendien is reeds aangehaald dat verzoeker geen scholing heeft genoten zodat het niet bevreemdend is dat hij een zeer minieme geografische en aardrijkskundige kennis heeft. Verzoeker verklaar(t) dat hij nooit buiten Bhutan geweest is en bovendien ook in het land enkel zijn woonplaats verliet om handel te drijven. Daarnaast is het algemeen geweten dat Bhutan één van de minst ontwikkelde landen ter wereld is. Het is dan ook niet bevreemdend dat verzoeker, die voornamelijk enkel buiten zijn “dorp” kwam voor zijn vleeshandel, weinig kennis heeft van de overige delen van zijn land. Verzoeker heeft dit ook opgemerkt tijdens het interview, met name werd gesteld dat hij nog nooit aan de andere kant van het land geweest was. Dit toont des te meer aan dat verzoeker niet kan verweten worden een gebrekkige geografische/aardrijkskundige kennis te hebben. Het is hierbij opmerkelijk dat, wanneer komt vast te staan dat verzoeker een mindere intellectuele geografisch en aardrijkskundige kennis heeft men op dit punt gaat doorboren teneinde een hele resem incorrecte vragen te krijgen. Zo kan hierbij verwezen worden naar de bevraging omtrent de teelten in het zuiden...”*
5. Het is niet ernstig dat verzoeker stelt altijd op hetzelfde adres te hebben gewoond maar dit adres niet correct kan geven. Hij moet ook minstens op de hoogte zijn van de territoriale indeling en organisatie in Bhutan waartoe hij behoort, en ook de omliggende districten van zijn streek kunnen duiden, aangezien verwacht mag worden dat hij er zich veelvuldig diende te verplaatsen, zowel bij het leger als bij zijn vleeshandel, alsook naar aanleiding van zijn spionageactiviteiten voor de overheid. De blocks en districten die verzoeker vermeldt stemmen niet overeen met objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Verzoeker wijst in dit verband op het neergelegde betalingsboekje van het leger en het daarin vermelde district, doch de Raad kan dienaangaande slechts opnieuw vaststellen dat verzoeker naliet een eensluidend verklaarde vertaling neer te leggen, en het derhalve een loutere bewering betreft die niet wordt gestaafd. Tevens moet opnieuw gesteld worden dat neergelegde documenten, zonder dat de echtheid hiervan wordt aangetoond, slechts dienstig zijn ter ondersteuning van geloofwaardige en coherente verklaringen. Verzoeker toont geen minimale geografische kennis aan over Bhutan wat de geloofwaardigheid van zijn nationaliteit verder aantast.
6. Verzoeker biedt evenmin een aannemelijke verklaring voor zijn overige onwetendheden die grondslag vinden in het administratief dossier, pertinent zijn (in het bijzonder inzake de code van zijn familie) en dan ook zijn geloofwaardigheid verder ondermijnen. Verzoekers bewering dat *“de tolk heeft bepaalde zaken verkeerd vertaald (zie blz. 1 onderaan en blz. 2 bovenaan) waardoor er verwarring is ontstaan”* vindt geen grondslag in het gehoorverslag, evenmin in de passages waar verzoeker op wijst. De vraagstelling van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is immers duidelijk *“Waar woonde u in Bhutan? Volledig adres.”* en de verzoeker werd daarenboven geholpen aangezien de ambtenaar reeds de verschillende elementen van het adres zelf aanbracht. Verzoeker geeft duidelijk te kennen dat hij met de identificatie van een plaats onbekend is (*Welk Gewog? Welke Dzongkhag? (administratief niveau in Dzongkha) Ik ken de term niet.*) Verzoeker werd

bij aanvang van het verhoor gevraagd of hij de tolk begreep en er werd aangegeven dat eventuele problemen gemeld moeten worden. Verzoeker kreeg bovendien de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken maar heeft echter naar aanleiding van het verhoor geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen tolk en hemzelf. Voor het eerst in het verzoekschrift wordt er een opmerking gemaakt doch verzoeker toont niet aan dat er eventueel een misverstand zou gerezen zijn; zijn opmerking in het verzoekschrift is dus niet alleen laattijdig maar ook niet op concrete wijze gemotiveerd.

7. Verzoeker meent dat ook de kennis van de taal Dzongkha een bewijs is van zijn Bhutanese nationaliteit: *“Dit werd tijdens het interview meermaals door het commissariaat-generaal getoetst aan de werkelijkheid en het bleek effectief dat verzoeker deze taal machtig was, Hiervan wordt opnieuw in de bestreden beslissing geen enkele melding gemaakt doch dit toont opnieuw de nationaliteit van verzoeker aan. Immers, de taal “dzonka” wordt ENKEL en ALLEEN in Bhutan gesproken.”*
1. Dat men een taal spreekt kan bezwaarlijk bewijzen dat men afkomstig is van een land waar deze taal gesproken wordt, laat staan dat men ook de nationaliteit van dit land bezit. Verzoeker vroeg bovendien steeds een tolk Nepali aan, en verklaarde dat hij “redelijk goed” Dzongkha sprak (gehoorverslag CGVS, 09.04.2008, p. 2), doch uit het gehoorverslag blijkt niet dat dit enigerwijs werd geverifieerd. Bovendien voor zover verzoeker aan de Bhutaanse grens in de omvangrijke vleesindustrie werkt, kan verwacht worden dat hij kennis heeft van het Dzongkha aangezien het belangrijke Bhutaanse cliënteel bij gebrek aan slachthuizen in Bhutan (zie algemene informatie waarnaar gerefereerd wordt en gedeeltelijk is uitgeprint in het administratief dossier).
8. Verzoekers verklaringen zijn zodanig ondermaats dat zijn Bhutaanse nationaliteit bedrieglijk voorkomt.
9. Ten overvloede kan worden gesteld dat de Commissaris-generaal terecht geen geloof hecht aan verzoekers voorgehouden spionage-activiteiten voor de overheid, noch aan zijn activisme voor de BPP, noch aan zijn verleden als militair: *“Uw activisme voor de BPP en het feit dat u deze partij voor de overheid vier jaar lang hebt bespioneerd is ongeloofwaardig. U blijkt immers zo goed als niets af te kennen van deze partij. (...)”* Verzoeker kent noch de stichters, noch de leiding van de BPP, noch de grote manifestaties en de voornaamste gevolgen hiervan. Verzoekers beperkte scholing, noch zijn geringe participatiegraad kunnen deze onwetendheid toedekken. Er mag immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de toetreding tot een verboden partij een doorgedreven motivering vergt die minstens kan toegelicht worden en kan overtuigen. Verzoekers kennis van de BPP zou trouwens meer dan elementair moeten zijn, aangezien hij niet alleen actief was voor deze partij, maar ook jarenlang informant zou zijn geweest voor de overheid en voor hen informatie inzamelde *“betreffende personen die betrokken zijn in de BPP”* (gehoorverslag CGVS, 09.04.2008, p. 13). Verzoekers kennis staat geenszins in verhouding tot zijn voorgehouden profiel waardoor de geloofwaardigheid van zowel zijn spionage-activiteiten voor de overheid als zijn activisme binnen de BPP geheel verzonnen voorkomt.
1. Verzoeker stelt inzake zijn legerdienst: *“... wat opnieuw in de beslissing niet vermeld wordt is dat verzoeker wel kennis heeft van heel wat andere aspecten van het leger zoals o.m. zijn kennis van het legerhospitaal, de trainingen, de plaats van zijn training en duurtijd, de voorwaarden (en verplichtingen) in Bhutan om het leger te vervoegen, de betaling, enz. (...) Er dient bovendien rekening te worden gehouden dat verzoeker*

reeds meer dan 20 jaar uit het leger is zodat het niet bevreemdend is dat hij de details omtrent de structuur en organisatie van het leger hem niet meer volledig”.

1. De militiekaart is onvoldoende als bewijs van verzoekers beweringen aangezien deze kaart niet ondersteund wordt door deugdelijke verklaringen. De bestreden beslissing stelt terecht: *“U hebt enige kennis van het Bhutanese leger maar die vertoont door haar gebrekkigheid een ingestudeerd karakter. Volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier kon u van geen enkele vleugel van het Bhutanese leger juist weergeven waar ze waren gestationeerd.”* Verzoeker kan inderdaad een aantal eigenschappen van het leger toelichten, zoals de toetredingsvereisten, maar komt tekort op andere, meer elementaire punten, zoals de structuur met de indeling in vleugels en companies die tot de algemene kennis van een soldaat dient te behoren. Verzoeker toont niet aan jarenlang in het Bhutaanse leger gediend te hebben en er carrière gemaakt te hebben. De overige middelen kunnen de Raad niet anders doen besluiten.
10. Verzoeker toont zijn voorgehouden identiteit en nationaliteit niet aan en het asielrelaas komt over de hele lijn verzonnen voor. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

Nopens de subsidiaire bescherming.

11. Verzoeker roept als tweede middel in: *“Schending van artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S., 31 december 1980, zoals ingevoegd bij Wet van 15 september 2006; Schending van het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel; Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”*
1. Verzoeker wijst opnieuw op zijn argumentatie in het eerste middel, alsook *“naar de algemeen gekende moeilijke situatie van de Nepalese vluchtelingen in Bhutan. Hieromtrent zijn er vele verslagen van UNHCR. In Bhutan werden veel diverse discriminerende wetten aangenomen. Onder het door de regering aangenomen formele “One Nation One People”-beleid, wordt de vraag naar democratie en justitie actief onderdrukt; geboren en getogen Bhutanese Lhotshampa (waarvan verzoeker deel uitmaakt) worden het burgerrecht ontnomen, inheemse talen worden afgeschaft, landmetingen, volkstellingen, de Ngalong etiquette en invoering van het “No Objection Certificate” voor scholing, een plaats op de arbeidsmarkt en in de handel belemmeren allen actief de participatie van de minderheden in de maatschappij. Het politie en militaire apparaat wordt op grote schaal gebruikt voor onrechtmatige gijzeling, lichamelijke mishandeling en verkrachting van hen die weigeren te vertrekken. De regering negeert de aanbevelingen van de UNHCR, Amnesty International, Human Rights Watch, Habitat International en internationale conventies zoals de rechten van het kind, de rechten van vrouwen en kinderen en de rechten van minderheden waartoe ook verzoeker behoort.*
2. Wat betreft de subsidiaire bescherming kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts vaststellen dat verzoeker zijn identiteit en nationaliteit niet aantoont noch aannemelijk maakt. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Bhutan. Zoals hoger geoordeeld voert verzoeker geen nuttige elementen

aan op dit punt en zijn de verklaringen dermate onvoldoende dat zijn beweerde nationaliteit bedrieglijk voorkomt. De Raad moet haar oordeel steunen op de feiten en middelen aangevoerd door de verzoekende partij. Het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (R.v.St., X, nr. 136.692, 26 oktober 2004).

3. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 3 september 2008 door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
--------------------	---

dhr. B. PIL,	toegevoegd griffier.
--------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

B. PIL.

K. DECLERCK.